

КАЗКА ПРО БЕГЕМОТА КОЛЮ Й БЕГЕМОТИХУ ВІТУ

У маленькому будиночку просто біля берега Великого Озера жив собі Бегемот Коля. Із жителями Озера Коля товаришивав: його ніхто образливо не обзвивав, вночі не лякав, з'їсти не намагався, та й Коля теж нікому зла не бажав і не робив, принаймні, спеціально. На змаганнях із доброти Бегемот Коля завжди посідав четверте місце після Кита, Равлика й Черепахи, яких у цьому виді змагань наздогнати ніхто не міг. Усі хвалили Колю, і це було добре. А погано було те, що за зростом і вагою Бегемот Коля посідав, соромно сказати, навіть не четверте, а п'яте місце, після Кита, Крокодила, Сома й Восьминога... Так, Коля був зовсім крихітним бегемотом. Порівняно з Равликом і Черепахою він був, звичайно ж, неабияким помітнім жителем Озера, та серед бегемотів Колю вважали справжнім ліліпутом. І причина цього

крилася в самотності — явищі напрочуд неприємному! Через нього багато хто — не всі, звичайно, — припиняє зростати. От і Коля зупинився в рості. Раніше, коли Коля був маленький не лише за розміром, а й за віком, все було чудово. Він жив із батьками і ріс, як усі Бегемоти. Та вийшло так, що Мама й Тато постаріли, а постарівши, пішли тихесенько кудись далеко-далеко, туди, де спокійно й тихо. І залишився Коля без батьків. Друзів він не мав, так уже сталося. Ніхто не приходив до нього на гостину і до себе ніхто його не кликав. Коля сильно засумував і, можливо, тому перестав рости. Він прокидався, тяжко зітхав, сумно підводився, сумно робив зарядку, дуже сумно вмивався й виrushав снідати. Під час сніданку Коля трохи веселішав, проте зовсім трохи, а по тому знову сумував до самісінького обіду. Після обіду сумував до вечері, після вечері — до сну. Засинав Бегемот Коля зі слізами на очах. Час минав, дні летіли за днями, тижні — за тижнями, а Коля не ріс. Навіть навпаки — ставав іще менше. Сусідка Жабка намагалась підгодовувати Колю комахами, сусідка Змія — жабками, та все було марно. Оце б так і зачахнув Бегемот Коля, та одного разу...

Після обіду Бегемот поринув був у нудьгу,

Як раптом чує стукіт у хіднику.

«Заходьте! — сумно проказав він. — Все відкрито!»

І зазирнула до кімнати гостя. «Віта», —

промовила і всілася за столик.

«Коля, —

назвався їй Бегемот.

От,

пригостіться, смаколики різні...» —

«Спасибі!» — сказала гостя й ненавмисне

торкнулась його плеча.

«Ви добрий такий,

наче дідунечко мій.

А в мене нікого немає...

На самоті я страждаю!

Будьте ласкаві, дозвольте хоч мить

з вами отут посидіть!

Чи то годинку?

Печива можна крихтинку?» —

Віта питає й тихенько сміється.

«Авжеж!! — скрикнув і навіть на знак не дається,

що наче в небо злетів. —

Скуштуйте, салат я зробив!

Смачний! Із ялинових голок».

Віта погодилася і залишилась надовго.

Потім гукнула: «Зажди!»

І зосталася назавжди.

Речі у шафі порозкладала,

зшила завіски, шкарпетки зв'язала,

все до ладу привела

і суворо прорекла:

«Годі страждати! Я прийшла тебе врятувати!»

Відтоді Бегемот Коля заповзявся рости! Рости й радіти. Ра-
зом із Бегемотикою Вітою. А невдовзі в них народилися беге-
мотики й теж започали рости.

Скоро Микола посів на змаганнях у лісі

і за вагою, й за зростом своїм друге місце.

Першим став Кит-тріумфатор.

Важко його наздогнати...

Віта також стала другою, а дитинчата

третє й четверте дістали місця. Тішать тата.

До речі, чи то навмисне, чи то спросоння

дітей нарекли іменами Саня та Соня.

БЕГЕМОТ

Бегемот біля фонтана
галушки єв та сметану.
Проковтнув, попив водички
і промовив: «Непогано!»

За галушками пампушки,
за пампушками ватрушки...
На десерт він взяв сметану,
а до неї три галушки!

РАВЛИКИ

Равлики біля ріки
мчали наввипередки.
Пробиралися, як уміли
через ями та пеньки.

Ось прогулянка така!
А злякавшись Світляка,
Равлики, піддавши жару,
обігнали Черв'яка.